

Lélegzetelállítóan izgalmas és fordulatos mese Yabbagabb kalandjairól. A szélhámos harcos-varázsló útja során félelmetesebbnél félelmetesebb ellenfelekkel néz szembe; olyan gonosz szerzetekkel és szörnyetegekkel, akik ellen egy magafajta halandónak az égvilágon semmi esélye. Mégis csellel, ravaszsággal és nyakatekert gondolkodásmódjával a legkilátástalanabbnak tűnő helyzetekből is kivágja magát. Számár semmi sem jelenthet problémát.

„Yabbagabb nem olyan nagy varázsló, mint Óz, nem olyan bölcs, mint Merlin, nem olyan elszánt, mint Hókuszpók és nem olyan híres, mint Harry Potter, viszont sokkal szórakoztatóbb.”

Magyar anyuka

YABBAGABB, AZ EMINENS

- Ez tényleg nagyon komoly balhé volt, ilyet még nem pipáltál, öregem – kezdte el magyarázatát Gortucius atya, Dor-Dufay város eljövendő főpapja, miközben helytel kínafta atyai jó barátját, Kortizon királyi krónikást.

- Mégis, mi történt? – csillant fel a krónikás szeme.

- Rég jártál erre, már a nyomait is eltűntették, de Dor-Dufay fél évig szinte csak erről beszélt. A Tarack pusztítása óta nem érte ekkora csapás a várost! A Dor-Dufayt ért két tragédiáról te is hallottál, mind a Tarack pusztításáról, mind a mágikus viharként számontartotttól. Azonban, hogy mi állt a mágikus vihar hátterében, azt csak most fogom leleplezni előtted. Ami a legszebb, az az, hogy egy tizenéves varázslóinas okozta az egészet, egy jelentéktelen kis senkiházi.

- Ki volt ő, és mit tett szegény pára? – érdeklődött tovább Kortizon, egyre kíváncsibban.

- Ha azt mondom, Yabbagabb néven ismerte őt mindenki a városban, ez nem jelent neked semmit, ugye?

- Hát nem is tudom...

- Pedig még te is jól ismerted az apját. Mint városunk egyik leggazdagabb kereskedője éppolyan bőkezűen támogatta Urunk egyházát, mint ahogy téged is többször bőkezűen megvendégett.

- Csak nem a palotanegyed felének tulajdonosa, aki...

- De éppen ő! Kisfia apróbb botlása, azonban majdnem a vesztét okozta.

- De mégis, mi történt?

Az atya intett egy közelben álldogáló, feszülten figyelő fiatalembernek, aki bár igyekezett úgy tenni, hogy ne tűnjék úgy, mintha hallgatózna, nem igazán sikerült neki. Ugyanis szabályosnak mondható koponyájából az elefántéhoz hasonló fülek nőttek ki, azt a hatást keltve minden szemlélőben, hogy létének fő célja más emberek titkainak kifürkészése.

- Igen atyám – jelentkezett szolgálatkészen a fiatalember.

- Na fiam, meséld el, hogy miért ilyen nagyok a füleid, és legfőképpen azt, hogy ki tette ezt veled? Te pedig kedves Kortizon, helyezd magad kényelembe, és figyelj, mert olyat hallasz, amit a világ így még sohasem hallott.

- Muszáj megint elmesélnem? – kérdezte a fiatalember egyre fancsalibb ábrázattal.

- Igen muszáj! – mondta Gortucius atya, majd vendégéhez fordult: - A mi kis elefántemberünk is nyakig benne volt, de ő a varázslóiskola vezetőjének kedvenc unokaöccse, és bár nincs tehetsége a mágiához, érdekes módon mindig osztályelső volt. A történetek után a nagybátyja ide dugta őt a világ elől. De most már tényleg hallgathatod a történeteket, Veznal is ott állt az események középpontjában...

Kortizon és Gortucius kényelmesen hátradőltek, majd szokatlanul kedvesen, hellyel kínálták a fiatalembert, és rágyújtva napi nescalia adagjukra, figyelemmel hallgatták a legényt.

- Mint tudja uram, Dor-Dufay városában működik a keleti partvidék legnagyobb varázslóiskolája, melynek a bácsikám a vezetője. Itt volt varázslóinas Yabbagabb, akit már akkor is akasztófárávaló lump duhajnak tartottak, amikor csak tanárait és tanulótársait riogatta

a maga szerény eszközeivel. Úgy három évvel ezelőtt történt, hogy osztályunknak a varázslóiskola alapításának ötszázadik évfordulója alkalmából varázsbemutatót kellett tartania a tanárok előtt. Yabbagabb javaslatára úgy döntöttek, mindenki saját varázsbemutatóval készül fel a nagy napra. Sokan csodálkoztak, hogy vita nélkül elfogadták ezt a javaslatot, hiszen Yabbagabb, bár kifejezetten tehetséges diákként élt az emberekben, mégis inkább az iskola leglinkőbb diákjaként maradt meg az emlékekben, akinek tanácsait csak balkeverés végett volt érdemes megfogadni. Persze, sejthettük volna, hogy valami hátsó szándék van ebben az ötletben, de lelkesedése olyan őszintének tűnt, hogy még a szokásos sunyi mosolya is eltűnt az arcáról... Másnap már az egész osztály lázasan szövögette terveit a bemutatóval kapcsolatban. Parázs viták robbantak ki ismét, Yabbagabb viszont teljesen nyugodt volt, és csak mosolygott. Mire az osztály megegyezett a bemutató részletes menetrendjében, már csak neki nem volt műsorszáma. Az igazi bajok itt kezdődtek, amikor félrehívtam Yabbagabbot, és megkérdeztem, mi a terve a bemutatóra. *Mindenképpen utolsónak akarok maradni, hiszen akkor nem tudnak felülmúlni. Viszont szükségem van a segítségedre, de meglásd a jutalom nem marad el* – mondta nekem. És mi lesz az a jutalom? – kérdeztem felcsillanó szemekkel. Mire ő: *Tudod, a legidősebb húgom most kerül eladósorba, még szűz, és pont egy ilyen belevaló pasi kell neki, mint te, kedves Veznad* – mondta az álnok behízeltgő módon. Azt azonban elfelejtette hozzátenni, hogy a leányt már eljegyezte valaki más, mégpedig egy ifjú lovag az Ezeréves Birodalmi Lovagrendből. Mit kell tennem ahhoz, hogy enyém lehessen eme tünemény? –

érdeklődtem akkor nagyon felizgultan, és számban már összefutott a nyál Yabbagabb húgának gondolatára. Mire ő azt mondta, juttassam be a nagybátyám tekercsraktárába, ott felkészül a bemutatóra, és a bemutató után saját maga viszi el hozzám a húgát. Rendben van – mondtam neki. Megszerzem a tekercsraktár kulcsát! – ezzel váltunk el, és Yabbagabb elővette karcos pálinkával teli kulacsát, megpecsételni az egyezséget.

A nescalia füstje megcsapta Veznad orrát. A drog hatására fantáziája szárnyra kapott, színészi képességei előjöttek, és hosszú, elnyújtott mesévé szőtte elbeszélését. A pap és a krónikás békés, nescaliás mosollyal koncentráltak szavai értelmére.

- Ez a Yabbagabb szinte állandóan ivott, mióta szegény rusnya szerelme, Kfólia, egy törpe lány meghalt a Tarack tombolása idején. Az első alkalom után, amikor egyik tanára rajtakapta, hogy a tanítási órák befejeztével úgy fél óra múlva már teljesen részeg, büntetésből konyhaszolgálatra osztotta be, ahol, miután immár a szakácsokkal teljes egyetértésben itta le magát sárga földig, már nem volt megállás. Pedig még utolsó éves sem volt. Teljesítményével kivívta a már kissé elkülönülő végzősök elismerését is, akik befogadták maguk közé. Persze nem ment egyszerűen, hiszen az ivás nem volt elegendő elsőre, így vitézségét is bizonyítania kellett. Amikor a híres Lysson Forten féle vándorcirkusz Dor-Dufayban szerepelt, akkor az egyik előadás után a kocsmában felkérték Yabbagabbot bátorságának bizonyítására. Yabbagabb, aki ittasan rettentő bátor módon viselkedett, szokásos sunyi vigyorával várta a próbatételt. Az évfolyamelső, aki a bátyám volt, még úgy ahogy magánál volt, csendet kért és megszólalt:

*Yabbagabb! Itt az ideje, hogy bizonyítsd a bátorságod! Látod azt a kopasz fickót ott a szemközti asztalnál. Na, az ő fejére kell borítanod ezt a kupa pálinkát – és mondta volna tovább, de a szavai nyomán elburjánzó röhögés elfojtotta az ő hangját is. Yabbagabb meglepődött. Csak ennyiről lenne szó? – kérdezte gúnyosan. Kegyesen megfogta a vegyestüzelésű házipálinkával teli kupát, kortyolt belőle egy nagyot, majd düledező léptekkel elindult a szomszéd asztalnál békésen beszélgető kopasz férfi felé. Mikor odaért, kihívóan ránézett a célszemélyre, ráköpött az asztalára, terpeszállásban odahajolt a már láthatóan ideges kopasz úrhoz, és a kupa pálinkát a tar koponyára borította. Állati mordulás tört elő a kopasz úrból. Felállt ültéből, és eltakarta a kilátást Yabbagabb elől, aki kezdett kijózanodni és rádöbbenni, hogy lehet, hogy hibázott. A kopasz férfi ugyanis Lysson Forten volt, a vándorcirkusz vezetője, gyakorlott gödörharcos, gladiátor és erőművész egy személyben. Egyik kezével megfogta Yabbagabbot, majd a másikkal ütemesen pofozni kezdte. Ekkor érték oda a helyi kidobólegények, akik mikor meglátták a nyolcadrészt ogre felmenőkkel ékeskedő Lysson Forten hatalmas izomtömegét, tanácstalanul néztek a csehó tulajdonosára. Az, bár tudta, sehogy sem cselekedhet jól, mégis megpróbálkozott a lehetetlennel. Azt mondta: *Ha az úr végzett a heveny pofozkodással, akkor szívesen látjuk különleges műsorunk vendégeként, amit két hölgy, úgymint a messzi délről érkezett fekete embernő és a hideg észak virágszála, egy elf nemeskisasszony ad elő lenge ruhában.* Erre felcsillant az emberhegy szeme, és elengedte a már alig élő Yabbagabb torkát, aki rongybabaként esett a padlóra, bele az általa kiöntött pálinkába. A földetéréstől egy pillanatra magához tért,*

megérezte az ital illatát, és hirtelen elhatározással, ekkor már szemében az értelem szikrája nélkül, elkezdte lefetyelni a padlóra került lötytyöt, majd egy hatalmas böffenéssel, amit egy kevésbé diszkrét hányás követett, elájult. Yabbagabbot ekkor körülvették a teljesen berezelt végzősök, megpróbálták előbb szép szóval, később pedig néhány szekidebb pofonnal magához téríteni. Ez hamar sikerült, mivel pár vödör víz célbajuttatásával a kocsmá kidobói is képviseltették magukat. Egyik pillanatról a másikra Yabbagabb felült, és majdnem teljesen józanul körbenézett. *Akkor már elég vitéz vagyok?* – kérdezte a megdöbbent végzősöktől, és arcán kezdett megjelenni jellegzetes sunyi vigyora. Yabbagabb egy csapásra népszerű lett a kocsmában. Népszerűségét csak fokozta az a tény, hogy ivászatai alkalmával kisebb vagyonokat hagyott a háta mögött. Egyszer azonban eljött a nap, mikor apja nem volt hajlandó tovább finanszírozni kicsiny fia éjszakai kiruccanásait. Yabbagabb innentől kezdve, mivel életmódján nem változtatott, egyre jobban eladósodott. Nyárra már ott tartott, hogy minden nap kocsmát kellett takarítania, hogy italhoz juthasson. A kocsmatakarítás közben elég sokat megfordult azért más szórakoztató műintézményekben is, de leginkább a Brutális Liza fogadó volt az, ahol majdnem levetkőzte munka iránti undorát. A tulajdonos, Hatila, egy kiöregedett adószedő, kifejezetten örült annak, hogy Yabbagabb nála is takarított, hiszen így kerülhetett kapcsolatba Yabbagabb apjával, akitől kisebb-nagyobb megrendeléseket is kapott. A fogadó nagyhírű örömtanyaként üzemelt. Yabbagabb ifjonti hévvel igyekezett segíteni munkáján felül az ott dolgozó hölgyeknek. Ez persze feltűnt Hatilának, aki rövidesen félrehívta Yabbagabbot, és

kiválasztott számára egy kedvére való hölgyet. Egyetlen éjszaka e bizonyos hölgyel elegendő volt, hogy Yabbagabb feledje Kfólia, a törpe lány elvesztése miatt érzett szomorúságát. Yabbagabb egy kocsmázás alatt részletesen elmesélte nekem, hogy mi történt azon az estén... Azon a napon egész délután buzgón dolgozott, s teljesen izgatott volt. Alig várta, hogy végezzen a takarítással, és egy alapos mosdás után fülíg vörösen jelentkezett Hatilánál. A magas, durva ex-adószedő már széles vigyorral az arcán várta. *Na, fiam ülj le! Kapsz egy kupa tokelnaui vöröset, úgy tudom, ezt szereted* – és már nyújtotta is Yabbagabb felé az italt. *Idd meg, szükséged van rá. Vylsya!* – üvöltött be az iroda mögötti kis szobába. *Mindjárt!* – jött a válasz, sejtelmesen bűgő hangon. *Na fiam, most mindjárt olyan élményben lesz részed, amiben még soha. Én el is megyek, te csak helyezd magad kényelembe, Vylsya mindjárt itt van* – mondta Hatila Yabbagabbnak, aztán ivott még egy kortyot, és vidáman dudorászva kiment az ajtón. Yabbagabb jobb híján elfeküdt a díványon és kortyolni kezdte a tokelnaui vöröset. Igyekezett ellazulni. Egyszerre feltűnt Hatila legfőbb ágyasa, Vylsya. Egy áttetsző selyemköntösből és az ékszereiből álló ruházaton kívül nem volt rajta semmi. Haja vörös zuhatagként omlott napbarnított vállára, arcán kacér mosoly jelent meg, ahogy Yabbagabbra pillantott. *Ne félj, nem harap a néni* – mondta, majd beugrott mellé az ágyba. Yabbagabb tétován Vylsya felé nyúlt. *Azaz kicsim, meglátod, jó lesz* – mondta Vylsya, majd egy hirtelen mozdulattal kioldotta Yabbagabb övét, és elfújta a gyertyákat. *Gyere anyucihoz* – duruzsolta, és Yabbagabbnak sem kellett több... Már jócskán estébe nyúlott, mikor Yabbagabb rogyadozó léptekkel kilépett

az iroda ajtaján, fülig érő szájjal. Másnap teljesen frissen ment szokásos takarító-körútjára, amit ismét a Brutális Liza fogadóban fejezett be. Ahogy meglátta Hatilát, szinte rohant hozzá. Elmondása szerint a következőképp szólt hozzá Hatila: *Na lám, az ifjú férfi! Vylsya mondta, hogy a te esetedben nem igaz, hogy sokat akar a szarka, de nem bírja a...* Szóval, tegnapi teljesítményed meggyőzte az én Vylsyámat, hogy te lehetsz az az ember, aki segítené az új hölgyalkalmazottak beilleszkedését. Ez nagyon felelősségteljes munka, úgy ám... Innentől kezdődött Yabbagabb varázslói karrierjének romlása, a totális bukása pedig az a nap lett, mikor Yabbagabb és én összegyűltünk a többi tanítvánnyal mestereink előtt, hogy megtartsuk varázsbemutatónkat. Yabbagabb annyira részeg és másnapos, illetve az éjszakai élettől annyira kimerült volt, és annyira elhanyagolta a varázstudományok tanulmányozását, hogy a legnagyobb felelőtlenség és ostobaság volt részemről, hogy megszereztem számára a tekercsraktár kulcsát. Ha sejtettem volna, milyen roppant erejű tekercseket mer összelopkodni, oda nem adtam volna neki a kulcsot. Te jó ég! Yabbagabb varázsbemutatója a következőképpen alakult: Yabbagabb olyan gyorsan olvasta fel az első tekercset, hogy mire a mesterek észbekaptak, késő volt, nem maradt idő a cselekvésre. A vadmágia erői elszabadultak. Az egyik mestert egy láthatatlan erő kivetette az ablakon, a másikukat ugyanez az erő a falhoz paszírozta. A harmadik mester egyszerűen elájult. Yabbagabbot megszállta a vadmágia ördöge, képtelen volt abbahagyni a felolvasást. Remegő kézzel vette elő az újabb és újabb tekercseket, s olvasta fel azokat. A tanítványok rosszabbul jártak, mint mestereik. Felcserélődtek a testek és a lelkek, átalakultak a formák,

s volt akinél felgyorsult az idő. Timodon testvér Yabbagabb néhány perces felolvasása alatt negyven évet öregedett, Gedor varázslóinas fejébe pedig egy egér agya költözött. Hogy hova tűnt Gedor lelke, az máig rejtély maradt. Én megúsztam annyival, hogy hatalmas elefánt füleim nőttek. Az utolsó tekercs mágikus erőben felülmúlta az összes előtte lévő együttvéve. A fél varázslóiskola a levegőbe repült, megremegett az egész város, mágikus vihar söpört végig Dor-Dufayon. Nagy volt a káosz, és ezt Yabbagabb ki is használta. Tudta, hogy a történetek után Dor-Dufayban többé nincsen maradása. Apja vagyona itt már kevésnek bizonyult volna, hogy megmentse tettének következményeitől. Ezért szemrebbenés nélkül maga mögött hagyta a várost, családját és ismerőseit, nem köszönt el senkitől, nem vitt magával semmit. A jó ég tudja, hogy azóta merre jár! Él-e még egyáltalán?!

A KAPZSI FOGADÓS

Lassan sikerült elűznie az elméjét körülölelő úrt. Az imbolygó, halovány lidércfényekről megállapította, hogy csak egyszerű, a szobáját megvilágító mécsesektől származnak. Óvatosan feltápáskodott, és lesöpörte a szalmaszálakat, amelyek fekhelyéről tapadtak rá. A dohos levegőjű, parányi helyiség bútorzatát mindössze egy háromlábú szék és egy penészes ágy alkotta. Közvetlenül az ajtó előtt hevert egy rúnajelekkel mintázott, hosszú palást. Még mindig a másnapossággal küszködve, odabotorkált, és magára öltötte a ruhát. Emlékei áttörték fogva tartó gátjukat és a régmúlt idők eseményei egymást követve peregni kezdtek előtte.

A rúnajelekről a mágia jutott eszébe, a mágiáról pedig az, hogy ő maga is varázslatűző. Igen, ő Yabbagabb, a mágus, aki a varázslás mellett valamicskét konyított a harcművészetekhez és a mentális képességek használatához is. Sőt, néhány évvel ezelőtt még a papi hivatásra is gondolt, gyógyító szeretett volna lenni. Erről azonban lebeszéltek társai, a volt kalandozócsapat tagjai, akik mostanra már mind hősökké váltak. A bergháni törpéből a Rend Istenének követője, majd főpapja lett. A kis gnóm is elnyerte királyságát, mikor megmentette hazáját a gonosz fekete sárkány uralmától. A többiek is kivívták hírnevüket, csak ő maradt az egyetlen, akinek a nevéhez semmilyen jelző sem fűződött. Ő Yabbagabb volt. Nem Démonölő Yabbagabb, és nem is Yabbagabb, a Sárkánylovas. Tudta, ezt annak köszönheti, hogy ezernyi dologhoz értett, de igazából semminek sem volt a mestere. Képes volt varázsolni, és

ez büszkeséggel töltötte el. Kedvére olvasott fel tekercsekről és varázskönyvekből összetettebb varázslatokat, famulust tudott idézni, megérezte a mágia jelenlétét, sőt azonosítani is tudta a mágikus dolgokat. Fejében pedig ott lüktetett – mint egy bármely pillanatban lecsapni kész félelmetes szörnyeteg – a böffenővarázs. Ezzel be is zárult mágikus formuláinak felsorolása. Fegyvereit – parittyát és szögesbunkót – nem látta sehol a szobában, és az utóbbi időben megtépzott vagyonkáját – aminek felét egy ork útonálló kobozta el minap – sem találta meg. Fegyverei nélkül védtelennek érezte magát. Csak az vigasztalta némileg, hogy a bőfögtető mágiát még mindig a fejében érezte. Most már emlékezett – egy fogadóban van, amelyet Kövér Ökörnek hívnak. Tegnap este érkezett meg egy hosszú kaland végeztével – melynek során megszámlolta a déli hegység beszélő sasának farktollait –, majd egy korsó almabort és szobát kért a fogadóstól. Az utána következő események kiestek tudatából.

Morogva kilépett az ajtón, és a korhadtnál falépcsőn lecaplatott az ivóhelyiségbe, amelyet elárasztottak az emberi és félig emberi teremtmények. Nevetgéltek és daloltak, amitől Yabbagabb dühös lett. Kinek van ilyenkor kedve mulatságra, amikor neki ellopták ezer aranyát? Vérben forgó szemekkel nézte a sarokban meghúzódó félorkokat, majd letett szándékáról, hogy belőlük szedje ki elveszett kincsei rejtélyét.

Hősünk a pulthoz lépett, és a zömök, kopasz, félszemű, fogatlanul vigyorgó fogadós sunyi szemébe nézett, majd rövid gondolkodás után úgy döntött, megpróbálja kultúrember módjára elintézni az ügyet:

- Üdvözöllek! Felettébb kényelmesek a szobáid.
- Ja – jött a Kövér Ökör fogadásától a tömör válasz.

- Olyan hosszú ideig aludtam, hogy egészen elfelejtettem a tegnap este eseményeit. Ha esetleg felvilágosítanál a történetekről, igazán hálás lennék.

- Fölhajtottál a garatra, uraság. Ha lehet azt mondani, túlzott mértékben is. No meg aztán a negyedik almabornál megvendégelted az egész fogadót.

Yabbagabb nagy barna szemével hitetlenkedve meredt a fogadásra, majd körbefuttatta szemét a helyiségben lézengő társaságon. Szedett-vedett ruházatú törpék, gnómok, félorkok és emberek. Képtelenség, hogy ezeket az alakokat – lett légyen akármilyen részeg is – megvendégelte volna. Itt valami nagy átverés lesz a dologban... A sarokban tehénkedő félorkok, mintha megéreztek volna tétovázását, bólogatni kezdtek, bizonygatva, hogy minden, amit a fogadós mondott igaz és felülbírálhatatlan. Yabbagabb szólásra nyitotta a száját, de a Kövér Ökör tulajja megelőzte.

- Mielőtt elfelejteném, itt a macskád – azzal lehajolt, és a pult alól egy kis ketrecet szedett elő, melyben egy fekete kandúr ült türelmesen.

- Miféle macska? – hökkent meg Yabbagabb. – Nekem nincs semmiféle macskám. Az utolsó állatom, a famulusom egy nagy kövér béka volt, míg rá nem léptem.

- Márpedig ez a te macskád, uraság. Tegnap vetted meg kétszáz aranyért.

A türelmes és magabiztos Yabbagabb számára elérkezett a pillanat, amikor csodálkozását baljóslatú nyugtalanság váltotta fel. Vagy ő örült meg, vagy körülötte mindenki, de ha az történt, amire ő gondol, akkor jobb lesz minél előbb távoznia. Itt nemcsak a vagyonát veszítheti el. Nagyon úgy tűnt, hogy a kocsmáros és a fogadó vendégseregének legalább fele egy

szervezett rablóbandát alkotnak, és ő még örülhet neki, hogy ezt a körülményes módszert választották arra, hogy megszabadítsák kincseitől, ahelyett, hogy egyszerűen elvágták volna a torkát.

- Rendben van! – jelentette ki magabiztosan Yabbagabb, és elvette a ketrecet, benne a macskával. – Hogy hívják a kiscicát?

- Árnyék.

Yabbagabb úgy gondolta, ideje elhagynia ezt az átkozott fogadót, sőt a faluból is odébbáll.

- Nos, akkor én távoznék is. Köszönöm a vendéglátást, és kívánom, hogy annyi aranyad legyen, mint hegyekben a törpék.

Miközben két törpét próbált félretolni az útjából, a félorkok felé is vetett illedelmesen egy búcsúbólintást. Közben arról álmodozott, bár lerohanná a falut és a kocsmát egy tucatnyi troll. Ők pillanatok alatt elűznék a mosolyt a nyomorult, alantas félork söpredék pofájáról. A trollok nem voltak itt, azonban a fogadós még igen. Gonoszul vigyorogva Yabbagabb felé intett.

- Hé, ember! Várjál csak! Nem kell úgy sietned. Azt hiszem, nem értetted meg világosan a dolgot.

Yabbagabb kényszeredetten megfordult, mire a fogadós folytatta.

- Egy kisebb Hósi Lakomát rendeztél a múlt éjjel a fogadómban. Ez hatszáz aranyba kerül. Plusz a macska, aminek az árát hosszas alkudozás után kétszáz aranyban állapítottuk meg. És még nem fizettél!

A macska, mintha megérezte volna, hogy róla folyik a vita, egy elnyújtott nyávogást hallatott. Yabbagabb nagyot nyelt, és a helyeikről feltápáskodó, és lassan felé sétáló félorkokat fürkészte. Eddig azt hitte, azért nincs pénze, mert a kocsmáros úgy határozott, azt ő tegnap

este elköltötte. De a gazfickó még ennél is ördöngösebb volt. Nem elég, hogy elkábította előző nap valamilyen altatóval és ellopta az aranyait, az aljas még azt is állítja, hogy nem rendezte a számláját. Arcátlan, pimasz, undorító, mocskos tolvaj!- Jöjj csak vissza fizetni, uraság!

Nem kellett nagyon megerőltetnie magát, a félorkok a pult felé lökdösték. A többi vendég csak nevetett a szerencsétlenségén vagy ügyet sem vetett rá. Yabbagabb kezdte úgy érezni, hogy nem a fogadónak kellett volna az Őkör nevet adni, rá sokkal jobban illene. Szépen besétált a csapdába, és nyilván nincsen olyan hülye, aki kiállna mellette. Ki van szolgáltatva a kapzsi fogadós szeszélyeinek, aki nem is annyira fogadós, hanem inkább egy elvetemült rablóvezér.

- Nincs pénzem – mondta ártatlanul, és várt a sorsára, közben koncentrálna, hogy végső esetben bevesse a bőfögtető varázslatát, mellyel megkeserítheti rászedője sorsát egy-két feledhetetlen percre.

- Nincs pénzed?! Felettébb sajnálom! – az arcáról leolvasható torz vigyor azonban egészen másról árulkodott. – Ez esetben két választásod maradt. Az első, hogy ledolgozod, amit elköltöttél. Napi tíz óra munkád lesz, mosogatni és takarítani fogsz. Az étel és a szállás mellett naponta kapsz egy ezüstöt, ebből törlesztheted az adósságodat. Ha ügyesen osztod be a pénzed, tizenöt-húsz év alatt visszafizethetsz mindent.

Vissza is fogok fizetni mindent, de abban nem lesz köszönet – gondolta hősünk. Hangosan azonban ezt mondta:

- És mi lenne a másik lehetőségem?

A fogadóban rajta kívül az egész vendégsereg tudhatta, mi a második alternatíva, ugyanis az arcokon

ördögi mosolyok jelentek meg.

- Teljesítened kell egy küldetést. Elvezetünk a Démonok Agyara hasadékhoz. Belépve a barlangba legyőzöd az őrzőt, és megszerzed a mesés kincset, amit természetesen nekem adsz adósságai fejében. Nos, melyiket választod?

- A másodikat. Ki a barlang őrzője? Netántalán egy goblin vagy egy gonosz manó? – nevetéshullám futott végig a teremben.

-Az őrző egy nagyhatalmú démon. Mi Kalandor-Őrlőnek nevezzük. – Yabbagabbnak szeme sem rebhent, csak szívét markolta meg egy fagyos, hegyes karmokban végződő kéz.

- Szép név... Mielőtt elindulnék, fegyverekre és páncélra lenne szükségem.

-Nem akarlak elkésériteni, de ahogy a szólás is mondja: Nem a ruha teszi az embert. Megpróbálták már megszerezni a kincset talpig bronzba öltözött lovagok, vagy varázslók, kiket mágikus köpeny oltalmazott. És mindhiába.

Yabbagabb látta, hogy a zsugori fogadós nem hajlandó fegyvert adni neki, ezért megpróbált legalább valami segítséget kérni.

- Rendben van, tárgyak nélkül megyek. Akkor azonban szükségem lesz társakra, akik hátulról fedezni fognak.

- Megkapod. Utadon elkísér Árnyék, a macska. Vigyázz vele! Ha kiszabadul a ketrecből, nagyon vénszomjas tud ám lenni! – Újabb nevetéshullám a teremben. Yabbagabb sértődés nélkül tűrte a megaláztatást. Hamarosan megmutatja, ki is ő valójában, és amikor legyőzte a démont, ezek a nyomorultak mind itt fognak a lába előtt vonaglni és